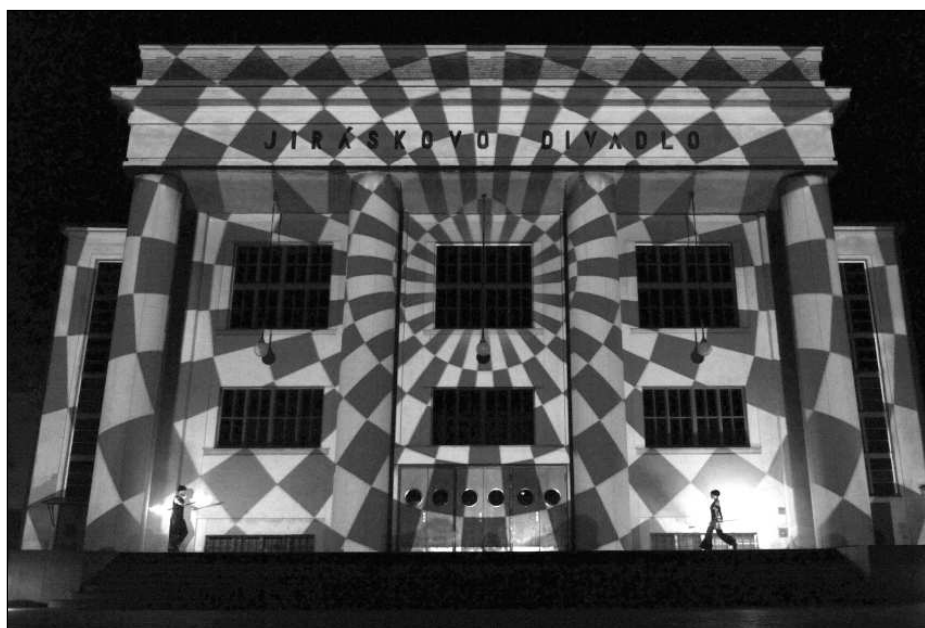
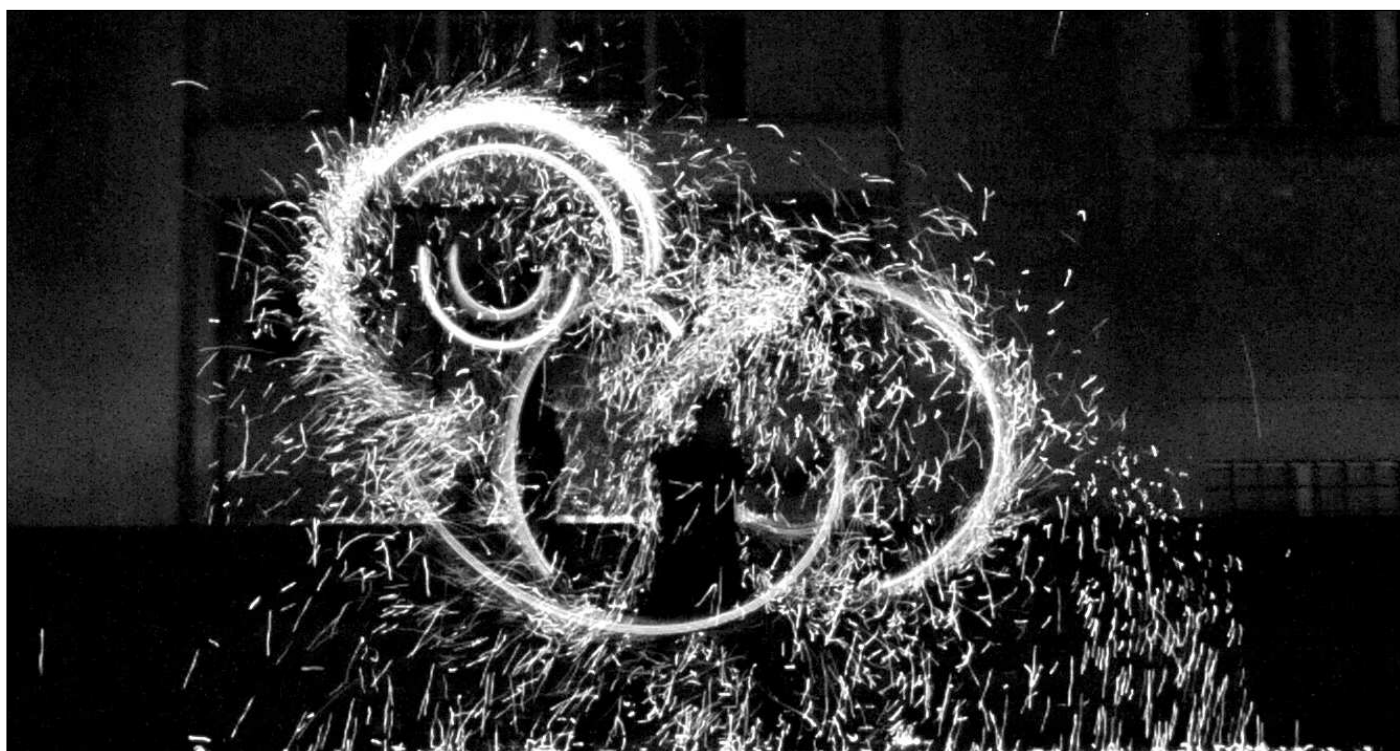

86. JIRÁSKŮV HRONOV

ZPRAVODAJ 9

NEDELE 7. 8. 2016

ZAKONČENÍ 86. JIRÁSKOVA HRONOVA 2016

MOJE DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ

RECENZE

(vnitřní dialog...)

1. Tělo se hýbe
hudba vycházející
z pohybu do ticha
ona tančí – sama – je to jedno
slaví.

Ženská těla slavnostně oděná
oslava pohybu
impuls, který cestuje od chodidla k hlavě
vlnadné křivky, smyslnost, dynamika.

- Točím se kolem ní
kroužit společně
tvoří se skupinky
podrším tě v pádu
dám ti vzlétnout

- Naučit se padat létáním
kdybychom všichni, všechny
padly líbajíce
zem, laskajíce... něco by
se změnilo

Ony se něčeho zbavují
rozpuštěné vlasy
létám lehčeji

Kráčí společně
líbí se mi to.

dotýkat se vlastního těla

dotýkat se toho druhého
kroužit spolu
otevřít náruč a srdce
nabrat dech.

Jak říkala Pina (Bausch) (německá tanečnice a choreografka, nar. 1940 - pozn. překladatele)

Tančeme, tančeme, jinak jsme ztraceni

Dialogy
2.

* Nepřirozenost
přehlídka
póza
konstrukce

Těla rozbitá nepohodlím
nepřirozenosti

Když se vzepřu, když se vrátím ke své přirozenosti,
ostatní mě sledují
dusí – podlehne tlaku ostatních – je těžké se vyprostit ze zajetí bolesti

* Tělo osvobozeno
křeč – živočišnost – ryzí im-

puls

ale zvíře se uklidňuje
ovládá
schovává se
je uvězněno

ony se posazují kolem osvobozeného těla a opět ho skrývají

ženy se ničí
vzdalují se své přirozenosti
podrážejí
shazují

takové jsme?

Kdy nás takhle změnili?
Změnili jsme se?

ve vzduchu visí otázka
v temnotě

kam se ztratila ženskost?
síla
země
moc našeho nitra... ?

provokace

*Citlali Huevo Sánchez
Překlad: Gabriela Ledererová,
Jaroslava Tomášková*

DIALOGY

NANONACH

Zakončení festivalu 2016 (ilustrační obrázek)

SNAŽÍM SE DĚTI NEODNAUČIT PŘIROZENĚ SE HÝBAT

ROZHOVOR

*Rozhovor s Lenkou Tretiagovou,
vedoucí souboru Light pro ZUŠ
Na Popelce*

Kolik máte v souboru dětí?

Tahle souborová skupina jsou smíchané děti od šesti do osmnácti let. Těch je 35. Ale jinak učím děti mnohem víc. Jen do tohohle chodí nejtříletější po všech stránkách.

Jak se s takovou "hordou" pracuje?

Strašně dobře. Přípravuji si je. Všechny učím skoro od 4 let, takže je dobře znám. A tanec s divadlem nejsou jedinou náplní. Hodně jezdíme do přírody. Všichni umí jezdit na koních, umí řídit plachetnice, hodně lezeme po horách. Zažíváme spolu velké množství věcí, takže si myslím, že ta jednota z toho na jevišti vyplývá. Náš poslední úspěch je zdolání hory Fuji, protože jsme teď 14 dní byli na světovém festivalu v Japonsku, kam jsme postoupili s Jolou, kterého jsme tu hráli loni. Děti za sebou mají 32hodinovou cestu a chybí jim jedna noc.

Jak často se do týdne scházíte.

Pravidelné tréninky mají dvakrát do týdne. Časově trvají hodinu a půl až tři hodiny. Základem jsou současné taneční techniky. A herecká výchova a tvoření situací spíše vyplývá z tanečních technik, než naopak. Tanec je základ.

Vy jste řekla "tréninky," my bychom spíš řekli zkoušky.

Základem jsou fyzické tréninky. K tomu přidáváme hlas. A když jsou zkoušky, to znamená když děláme představení, tak většinou jedeme na víkend pryč v rámci dalších aktivit. Přes normální zkoušky se jich nikdy 35 nesejde, ani by se nevešli do sálu. Jsou to tedy spíše přípravné tréninky a zkoušky se řeší dodatečně.

Jak vůbec vaše uskupení vzniklo?

Má to zajímavou historii. Já sama mám teď už tři dospělé (hodně dospělé) děti. Prostřední dcera, které je dnes 25 let, se narodila nemocná. Říká se tomu hypotonie, což znamená ochablé svalstvo. Nemohla se hýbat. Tak nám řekli, abychom

cvičili. Nejvýhodnější na posílení svalstva je tanec duncanovské techniky, který tady tehdy nikdo moc nedělal. Tak jsem to začala cvičit kvůli ní, a vznikl potom vlastně i celý soubor. Teď se vlastně vychovávají vzájemně. Já už zdaleka netančím tak, jako dřív. Takže vždycky předávám nové malé, kteří se postupně začlení.

V čem spočívá duncanovská technika?

Vymezuje se proti baletu v tom, že se snaží být co nejvíc přirozená, vycházet z přirozeného pohybu. Jde o to, aby se člověk zvedl, nebo si lehl tak, jak je to nejpřirozenější. Vždycky říkám, že malé děti neučím tancovat, ale snažím se je neodnaučit se přirozeně hýbat. A pak se to samozřejmě technikami estetizuje. Aby byli rychlejší, přesnější, aby na všechno stačili. A pak samozřejmě ve všech dalších sportech a našich aktivitách fyzickou získávají. Zvlášť teď, když vylezli na Fuji, což běžný člověk říká, že není reálné, a my jsme to zvládli na vrchol a zpátky.

Byli jste na festivalu světového divadla? Jak si stojíme oproti ostatním zemím?

České divadlo je určitě vkusnější, znakovější. Oni mají divadlo hodně popisné a hrozně velkovýpravné, křečovitě, upištěné...

Tím "oni" myslíte ostatní?

Ano. Velmi často. Musím říct, že jsme velmi rychle poznali evropské kolegy. Ti měli spíše divadlo udělané tak, že tvořili z vlastních těl, nebo scénografickým vtipem. Asijské divadlo má ohromné malované kulisy. A v tech se pohybují pro nás až křečovitým způsobem. Ale zase jsme obdivovali jejich přesnost a disciplínu, kterou zase my nemáme.

Teď jestli je to ke škodě, nebo ne.

Nejlepší je asi najít správnou míru.

K čemu chcete své děti dovést? Co je to nejdůležitější?

Pokora.

Vit Malota

VELKÝ ČERVENÝ PUNTÍK S HVĚZDIČKOU

RECENZE

Nevím, to, co měli loni, se mi líbilo víc. Bylo to takové úsměvné a hezké, ale pro mě ne zas až tolik výjimečné, aby se tomu muselo tleskat ve stoje.

Ratlík

Jsem úplně dojatá. Z toho všeho tanečního, co tu bylo, tohle bylo nejlepší.

Eva

Bylo to takové pestrobarevné. Sluníčkové. Moc hezké. A milé. A tak.

Týna a Amálka

Strašně pěkný puntík za hlavním programem - milé, pozitivní, strašně se mi to líbilo.

Markéta

Ohromně si užívám ten pohyb a ten rytmus a jak to funguje všechno dohromady a jak to uřvou na tom velkém jevišti. Prostě jsem se zase pásl. A samotného mě překvapilo, že jsem na konci, nevím z jakého důvodu, to mně vysvětlíte, měl vlhké oči. Nějak mě to dojíká. Koukají z toho velká témata, někde tam jsou, ty oči to samy poznají.

Martin Hak

Jsou krásní, mladí, pohybově nadaní, tanečníci, dobře vedení a ještě mají baretky. A ještě jsou sladění.

Lenka Huláková

Rázné, úderné, jednoduché, přitom obrazné. Leč, ten malý chlapec se nemá chovat sólově, to není sólistické. Když vyleze sám, tak si říká, že to přece není žádná operní hvězda La Scaly. Ale jinak dobré.

Jan Císař

Inscenace Tanečního studia Light se obvykle vyznačuje několika typickými kvalitami. Jde o velkou (zhruba třicetičlennou) a věkově velmi různorodou skupinu dětí a mladých lidí, která je však natolik citlivě vedena, že dokáže na jevišti působit spontánně a přitom jsou choreografie velmi přesně provedeny. Režisérka Lenka Tretiagová využívá možností starších členů, aby vytvořila kontrast jednodušším, nicméně stejně působivým kreacím celé skupiny (které zvládnou i nejmladší členové).

Ačkoli mají tanec v názvu a je to i základní prostředek, kterým své příběhy vyprávějí, slově se nevyhýbají, a jak sólové, tak i sborové pasáže jsou zvládnuté na dobré úrovni. Kromě této kvalitní práce se souborem však mají inscenace Lenky Tretiagové ještě něco, co z nich činí skutečně zajímavé divadelní tvary - režisérka je zároveň scénografkou a dokáže vždy najít jednoduché, ale přitom velmi působivé výtvarné řešení. V inscenaci, kterou jsme měli možnost vidět

v poslední den letošního Jiráskova Hronova, vystačila s dobře svícenou prázdnou scénou a chytrými kostýmy. Jejich základ byl černý taneční úbor a různobarevné barety. Ty se navíc přesně vztahovaly i k tématu: oněm pověstným barevným puntíkům, které děti dostávají za odměnu (nebo za trest) ve škole. Ačkoli byla tedy výtvarná složka velmi jednoduchá, mohli bychom říci až minimalistická, díky dobrému svícení suverénně ovládla prostor Jiráskova divadla. A vzhledem k sevřenému inscenačnímu tvaru, beze zbytku naplněnému energií tanečníků, který divákům nedovolil ani na vteřinu ztratit pozornost, fungovala inscenace ve „velkém“ divadle velmi dobře. Jak je vidět, drželi inscenace přesný temporytmus a pracuje-li dobře se světly (a scénografií obecně), není prostor Jiráskova divadla ani zdaleka tak nepřátelský.

Příběh byl vytvořen na podobném půdorysu jako loňská Jola. I tady je v centru pozornosti hlavní hrdina, tentokrát šestiletý chlapec, který půjde po prázdninách poprvé do školy. Čeká ho tedy tato zásadní iniciace, kdy se z malého dítěte stane členem jakéhosi bratrstva - pachatelů dobrých skutků, kteří za své výkony dostávají ony puntíky. Celá věc samozřejmě není jen tak, chlapec musí dokázat, že je schopen a připraven konat dobro. Inscenace se tentokrát nesla v příjemném nadhledu, děti si dělaly legraci samy ze sebe, ze svých učitelů i rodičů, ale přesto bylo cítit, že jejich bratrstvo funguje velmi dobře. Za své představení sklidily právem bouřlivý potlesk a publikum jim pomyslně věnovalo jeden obrovský červený puntík s hvězdičkou.

Martina Schlegelová

puntík
svěží energie výchova
dobrý škola
ušlo pedagog
bářetskvělý rozpačitá
boží barevné nádhera
dětibarvy

ZALOŽILI JSME TEDY KAPELU THE GEISSLERS

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérem Petrem Haškem

Jak vlastně vznikl text Magdalény?

Dramaturgicky se v poslední době zabýváme rodem Andreinoviců. Jde o určité hvězdy barokního divadla. Loni jsme udělali jejich Dvě komedie v komedii a pak nás zaujal text Giovana Battisty Andreiniho – Magdalena lascivní a kajícna. Autor ji nejdříve napsal jako dedikační báseň, dvakrát jako oratorium a jednou také jako sakrální hru. A přesně to bylo téma, které nás zaujalo. Šlo nám o vztah autora ke svému dílu. Našli jsme hned tři dostupné verze hry a vytvořili z nich hrubý překlad. Na základě hrubého překladu jsme pak celou hru přebásnili do současného jazyka.

Velmi působivá je hudební stránka hry...

Protože se zachovaly i některé hudební fragmenty k oratoriu, rozhodli jsme se je použít také. Poněkud jsme je ovšem rozvinuli. Oslovili jsme našeho stálého spolupracovníka Davida Hlaváče, který na motivy úryvků zkomponoval hudbu přímo na tělo našim hercům. Použil mimo jiných i fragmenty Monte Verdiho a dalších barokních autorů.

Ovšem to, co jsme viděli, nebylo pouze oratorium...

Nejprve vznikla verze, která se týkala pouze oratoria, příběhu kající se Máří Magdaleny. Tu jsme situovali do kroměřížských zahrad. Šlo však pouze o jednorázovou akci. My jsme v tom však chtěli pokračovat a vytvořit inscenaci k nám do Vily na Štvanici. K oratoriu jsme tedy přidali vztah autora k dílu. Vznikl tak určitý rámec a přibily další dvě árie.

Musím se přiznat, že autora, o kterém hrajete, vůbec neznám.

Ve světě je docela známý. Ve své době byl obrovskou hvězdou, přirovnal bych jej k Leonardu di Capriovi té doby. Cestoval po celé Evropě, zejména po královských rodech a byl několikrát i v Čechách. U nás se na tento rod bohužel poněkud zapomnělo. Byli to nejen herci, ale i velmi plodní autoři. Částečně reformovali barokní divadlo tím, jak hodně experimentovali. Byli to vlastně průkopníci nového divadelního stylu.

Nikdo jiný je v současnosti nehraje?

V Čechách snad vůbec nebyl Andreini uvedený. Ve světě se ovšem hraje. Například v Itálii, řadu překladů jsme našli i v Americe. V blízké budoucnosti se budeme zabývat třetí částí trilogie, kterou napsala maminka Giovana Battisty Andreiniho Isabella. Jde o úplně první ženu, která napsala pastorální hru. Mám tento text na stole.

Vrátím se k představení. Zaujala mě technická stránka věci. Nevyteče vám občas bazén, ve kterém na jevišti hrajete?

Již se to stalo. Nebylo to tak strašné, včas jsme to zarazili. Byl to velmi obtížný úkol pro našeho scénografa. Chtěl jsem mermomocí pracovat s vodou. Jedním z atributů Magdalény je totiž zrcadlo. Bavilo nás pracovat s vodou a vodní plochou, jako se zrcadlem. Ona se dívá sama na sebe, autor skrze své dílo dokáže hledět na sebe a na svůj život. Pak možná dojde k nějaké kajícnosti. Nebo také ne. Právě proto jsme zvolili vodní plochu. Překvapilo mě, jakým způsobem se s ní dá pracovat. Někteří diváci si dokonce myslí, že používáme projekci. Voda, když se nasvítí, krásně poslouchá a dělá věci, které zrovna potřebujete. Hráli jsme si s ní hodně, ale bylo to pochopitelně velmi náročné pro herce. Byli stále namočení ve vodě a postupně odpaďovali. Myslím ovšem, že to stojí za to.

A jak se daří Geisslerům?

Jsme zrovna uprostřed našeho putovního festivalu po zámeckých a klášterních divadlech. Předevčirem jsme se vrátili z turné po Moravě, kde vždycky zkoušíme novou inscenaci. Celý červenec jsme zkoušeli Adama Michnu z Otradovic a jeho soubor písní Loutna Česká. Vedle toho jsme si ještě splnili sen. Chtěli jsme mít kapelu. Stále jsme se o tom bavili a dohodli jsme se, že uděláme inscenovaný koncert. Založili jsme tedy kapelu The Geisslers, diváci budou možná překvapení, jak hodně aktuální záležitost to je. Trochu jsme Michnu přebásnili a dali mu současný rockovější kabát. Premiéra proběhne na našem festivalu v Kuksu. Jsem na to moc zvědavý.

Jan Švácha

MAGDALENA LASCIVNÍ A KAJÍČNÁ

RECENZE

Představení se mi líbilo, jen se mi nelíbilo, že bylo v sále hodně lidí bez možnosti se usadit.

Spěchající dáma

Lascivní. Bylo to originální a zároveň opravdu dobré, suprové.

Patrik

Moc krásné. Viděla jsem poprvé tak talentované lidi v divadle na jevišti, kteří uměli takovou spoustu věcí.

Martina

Líbil se mi zpěv, tanec a celkově vizuální stránka. Obsahově jsem to moc nepochopila. Přišlo mi to dost obrazné. Příběh jsem nezachytila.

Bára

Nevím... Přišlo mi to jako hezké divadlo. Zajímavá scéna, zajímavé nápady. Odpočinkové, ne tolik k zamyšlení. Slyšela jsem, že se to původně hraje na jiném prostoru, tak si říkám, jestli by tomu neprospěl větší prostor. Pak by to mohlo působit mnohem líp. Jinak krásné herecké výkony. Pěkné divadlo.

Irena Knetlová

Pro mě těžko srozumitelné, ale přesto dobré.

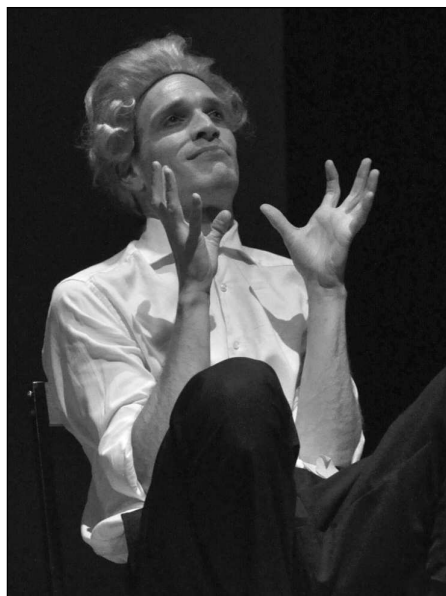
Miroslav Ponomarev

Barokní esej ve tmě.

Jarka

Úžasné, hudebně skvělé zvládnuté a úplně úžasný nápad s vodou – jak to měli nasvětlené a jak to házelo odlesky na stěny.

Ivana

Před řadou let jsem se v Náchodě setkal s několika mladými amatéry, kteří se pokoušeli dělat divadlo čímsi neobvyklé, jiné. Po nějaké době jsem se s nimi potkal už jako s Geisslers Hofcomoeadianen, kteří se jako amatérská skupina podíleli na festivalu barokního umění v Kuksu. Tehdy také začali utvářet svou divadelní poetiku, která uvádí barokní divadelnost do současných souvislostí. A postupně se „Geissleři“ stali jedním ze souborů nejen amatérského divadla, který na špičkové úrovni reprezentuje divadelní proud netradičního typu.

Po právu se proto ocitli jako host na 86. Jiráskově Hronově. Věrní svému dosavad-

nímu směřování uvedli inscenaci díla jedné z velkých osobností italského a evropského baroka Giovana Battisty Andreiniho (1576-1654). Na základě faktů Andreiniho života a své fikce realizují obraz umělce, jenž se úporně, znovu a znovu pokouší zmocnit námětu a tématu, jímž je hříšnice a kajícnice Magdaléna, tedy žena lascivní i kající. Program uvádí tuto inscenaci jako oratorium, to jest jako rozsáhlejší hudební skladbu, v níž vystupují hudebníci, sbor a pěvečtí sólisté a která vypráví nějaký příběh. Od opery se liší tím, že chybí scénické provedení. Což ovšem v tomto případě neplatí. Naopak scénické provedení je vrcholně důležité díky scénografickému řešení, jemuž dominuje voda na jevišti, kostýmy a samozřejmě herectví, které se převážně svou podobou blíží baletní estetizaci a stylizovanému výrazu pohybového divadlu. Vznikla tak složitá divadelní stavba, která svými strukturálními vazbami vytváří mnohostrannou symboličnost, již není snadné porozumět. Dokonce bych řekl, že ten příběh autorské posedlosti až obsese a snahy zmocnit se zvoleného námětu a tématu na úrovni, jež může autora uspokojit, je zcela záměrně veden v této rovině neurčitých symbolů, neboť snaha zjevit nezjevné pod zjevným – jak je cílem a údělem symbolů – se tu ocitá na krajně křehké půdě umělecké tvorby a imaginace. V každém případě se ovšem dostalo 86. JH důstojného závěru nejvyšší divadelní kvality.

Jan Čisář

pěkný zrcadlo úžasné
bezeslov skvělý
voda dobrý zpěv
super průměrný hezký
polopropustné zajímavé výborný
vzdechy baroko
pecička
paráda

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

JSEM ODJAKŽIVA INTROVERT A POZOROVATEL

ROZHOVOR

Rozhovor s Martinem Hakem

Seděly vedle mě tři paní, které se moc nebavily. Co to s tebou dělá, když vidíš někoho takového v publiku?

Co se dá dělat. Někdo na něco přijde a pak zjistí, že to není pro něj. Potom už jsem tam pro ty druhé a oni se mohou zachránit a odejít. Snažím se o všechny pečovat hned na začátku a když se někdo nemůže chytout z nějakých svých důvodů, tak já už pak nemám, co s tím dělat.

Stalo se ti někdy, že jsi kontakt opravdu nenavázal?

Mám takový jeden krásný ošklivý zážitek. Byla to slavnost na počest odjezdu nějaké významné osoby z nějaké vesnice. Vlastně to byla krásná událost. Všechno hezky zapadalo, akorát jsem si nedomluvil dobře podmínky. Pak se ukázalo, že to bude večer, že budu vyprávět před třemi takovými olejovými louchemi, což by mohlo být hezké, akorát na blbém místě - za mnou to bylo průchozí, kolem asi na tři metry stánky s pivem a buřtama. Jinam už to dát nemohli. A když se setmělo, tak rodiče pili pivo a jejich děti běhaly - měly nádherné prázdninové dobrodružství a vůbec nikoho nezajímalo, že tam někdo chce vyprávět příběh. Takže jsem se docela smutně odpravil, pro nějakých pět lidí, kteří poslouchali a byli v kontaktu, za velkého hluku z okolí a probíhajících dětí, které si dělaly zábavu tak, že mě smažily ve vlastní šťávě.

Jak tě vyprávěcí zkušenost z jeviště ovlivňuje v mezilidském kontaktu?

Kromě nějakého hlasového tréninku - to je dobrá věc, to si užívám, občas se mi dostává zpátky reakcí, že mám hezký hlas - s tím mám totiž paradoxně potíže - jsem jako vypravěč zvyklý přemýšlet v obrazech a vykládat obrazy. Ne každý to v běžném rozhovoru chytne a je schopen rozkódovat. Něco si myslím a přirovnám to, začnu popisovat metaforu a nakonec se někdo

musí zeptat: "To myslíš tohle?" Aha, to by šlo říct v civilním životě jednou větou. To je asi nemoc z povolání. Ale povídám si rád, s kdekým. V momentech, kdy se jedná o důležité věci, si musím dávat pozor, abych nebyl moc obrazný.

A jak jsi začal vyprávět? Byl jsi odjakživa takový?

To je zajímavá cesta. Jsem vlastně tichý introvert a pozorovatel, stačí mi zůstat sedět a jenom se dívat, to mi jde odjakživa. Vyprávění jako pobyt na jevišti jsem si vybral za způsob, jak věci, které v hlavě vznikají, dostávat ven. Pro mě je to v tu chvíli úplně jiný způsob života.

Ve východních filosofiích se říká, že člověk je z jedné ze dvou skupin - ptáček, co pozoruje, a ptáček, co zobá - čili ten pozorující analytik a ten konající, jednající.

Pro mě to ve spojení s živým vyprávěním dává smysl, protože to že sedím a pozoruju, je část mého života, která připravuje materiál, aby mohlo na jevišti něco vzniknout. Vypravěč, stejně jako herec, vypráví něco, čemu rozumí, co je jeho. Takže sbírám jako ptáček, co pozoruje a potom zobám, ve smyslu konám, aby se to objevilo mezi lidma. Ještě furt je to pro mě málo, potřebuju i něco vyrábět rukama.

A z toho pak vychází tvá seminářová metoda, kdy hledáš spojitost například mezi slovem a reálným nožem, se kterým si házíte?

Báječné spojky nalézám ve všech příbězích, které jsou alespoň trochu magické - je to vlastně jako v zrcadle, trochu zamíchaný obraz toho, co normálně žijeme. Spojky mezi tím jsou krásné a většinou se dají najít v hmatatelných věcech.

O čem rád vyprávíš?

Mám hrozně rád cizokrajné pohádky, povídačky, bajky, legendy a mýty, protože to je vlastně vzdálený materiál a mě baví s tím spojovat, čemu rozumím já tady uprostřed Evropy, v místě ze kterého jsem vyšel a ve kterém mi to dává smysl. A obzvlášť mě baví věci, které jsou syrové, očesané až na dřevě.

Představoval bych si, že takový člověk musí hodně cestovat.

Ne. Necestuju a to je asi něco, co by bylo možná třeba změnit. Začínám už cítit tu potřebu, ale do teď se to odehrávalo tak, že si cestuju v hlavě. Když čtu, umím si představovat hodně barevně, do malých detailů. Takhle cestuju těmi krajinami, lidmi, obrazy - vidím je a vlastně jsem na cestě. To je základní princip vypravěčského řemesla - průvodce, který vede lidi na výlet v jejich fantazii, cestuje s nimi a nakonec je vrátí zpět.

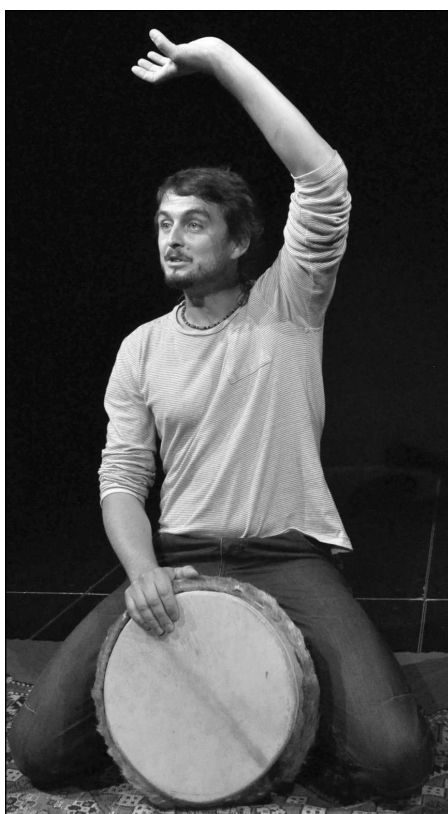
Slyšel jsi nebo zažil tady na Hronově nějaký příběh?

Na našem semináři se urodilo plno silných a pravdivých věcí. Jeden takový příběh vyvolal drobnou úvahu - letošním Hronovem se táhne taková stravovací linka. Je to téma, píše se o tom, mluví se o tom, říkají se o tom fóry. Vyplnul z toho příběh, že Jiráskův Hronov jednou nabere úplně jiné obrátky a bude celý jenom o jídle. Stravování je sice důležité, ale největší téma je tu divadelní a bylo by krásné, kdyby se o tomhle nějak krásně a plamenně mluvilo, bylo by to téma a říkaly se o tom fóry.

Jan Mrázek

STAL
ZAJÍČ A ZAJÍČ

MARTIN HAK

Jsem dost unavená, ale přišlo mi to vtipné a zábavné. Líbilo se mi, jak vyprávěl a jak k tomu ještě hrál. Taky mám moc ráda africké příběhy.

Justína

Je to úžasné. Připadal jsem si pobavený jako dospělý i jako dítě ve mně. I kdybych si řekl, že tam někdy padly nějaké vulgarismy, tak v tomhle příběhu to vůbec nevádí a absolutně to tam patřilo.

Martin

Představení bylo ohromné, ale vzduch tam byl nedýchatelný. A bylo by lepší, kdyby ten pán trochu víc přidal na hlase. Ono se to dobře poslouchá, ale spíš tem, co jsou blíž a nemají 80 let /smích/.

Marie

Bylo to dobrý, zábavný. Líbil se mi styl vyprávění. Všechno bylo fajn. Vtipný.

Tereza

Líbilo se mi to, je to vtipnej pán. Ale jméno mi tam nedávejte, já tam byla jako hasič.

Hasička

ZAJÍC A ZAJÍC

RECENZE

Nechápu, co je to za podivnost: Při vyprávění Martina Haka nikdo v publiku nepoklimbává, ať je vzduch v Myšárně sebevdychanější a předchozí noc v Tritonu nebo v Palermu sebekratší. Pozornost, jakou mu diváci věnují, je maximální. Jak to, šmarjanno, dělá?! Vždyť JEN mluví!!!

Pozoruj-li Martina - vypravěče příběhů, napadá mě postupně, že ten čas, kdy se s ním setkáváme, je poměrně přesně fázovaný a že my, diváci, se už v okamžiku příchodu do sálu (samozřejmě že dobrovolně a se zvědavou radostí) "odevzdáváme" jakémusi procesu, který s námi počítá víc, než obvykle.

Zdá se mi, že Martin se na nás "ladí", vnímá, kdo vchází. Když se usazujeme, sedne si před nás a sedí s námi. Čeká s námi - na svůj vlastní začátek. Zdá se mi, že nečeká "jen tak", zdá se mi, že se pořád ještě "ladí" - už ne na jednotlivce postupně přicházející, ale na "hledíště... posluchačiště, představiště, fantaziště jako celek".

Pak velmi jemně, ztišeně, laskavě, hladce - navazuje kontakt. Důvěra tohoto typu se musí najít - úzký vztah se "navazuje". Postupně. Vlastně - z vnitřního ticha vypravěče. Z klidu. Nenápadně, laskavě, mile - ztišeně, bezpečně. Postupně se nám v hlavách začínají objevovat obrazy - vypravěč si s námi trochu "hraje" - přiměje obrazy, aby samy přišly - je to "zahřívací trénink"...

Pak přichází na řadu buben a "africký" rozhovor syna a otce. Vypravěče a jeho publikum svazuje intenzivnější smích, diváckou citlivost zbystřují zvuky bubnu, melodická "afričtina", role syna a otce - větší proměny mluvního tempa i mimiky. Martin s námi sdílí, upřímně a pravdivě tuhle chvíli - s velkým smyslem pro srandu navíc! Uvědomuji

si, že takhle - "celou bytostí" - jsem naposledy vnímala příběhy jako dítě, když mi je ještě nečetli, ale "jen" vyprávěli.

Příběh čtený a příběh živě vyprávěný, který se rodí a vzápětí zaniká, aniž by po něm zůstala pevně vytištěná a opakovatelná řádka - působí zkrátka jinak. Nebudu rozepisovat, co se stalo v Martinových sobotních příbězích zající Adžimu a zající "Lehkému kreténovi", protože nemám pocit, že by kouzlo tkvělo zásadně jen v příběhu. Kouzlo je jinde, a je to kouzlo veliké. Kouzlí vypravěč a my společně, ne jen příběh sám. Pro nás je v našich hlavách rozžlhlá - jak lampář světlo v lucernách - bez jeho zážehové jiskry světlo jeho příběhu nezahoří. A všechno se to děje jen tady a teď!

Za jeho příběhy je víc, mnohem víc než jen slova, která rozžehnou obrazy. Pokud budete mít to štěstí a uvidíte Martina vyprávět a bude-li vás náhodou "ladit" krásným "africkým" dialogem otce se synem, jehož vrcholnou větou je: "Když si někdy šlápneš do sraček, postačí tři klacíky", dozvíte se, kolik moudrých vrstev i tahle věta má. Nechci nic prozrazovat. Po téhle "proceduře" vyjdete i ze sálu, kde je na padnutí vydýcháno - obcerstvení, rozradostnění a "ukotvení" v přítomnosti. Měla by být na předpis VZP!

Učte se příběhy vyprávět, nechte si je vyprávět a hodně si představujte. Je to ta nejlavnější a nejbáječnější virtuální "gameka"! Kašlete na "kompy" a jděte s Martinem Hakem za příběhy do svých vlastních hlav! Je to zábavné, užitečné a zcela návykové!

Eva Spoustová

buben pěkný
zfleku fantazie
archetyp paráda
improvizace poučné
zábava
extrasuprafamózní duch
johohohó drastický
něžné krasavec úžasné

PREZENTACE SEMINÁŘŮ

Prezentace semináře LAB

Prezentace semináře DOC

Prezentace semináře V

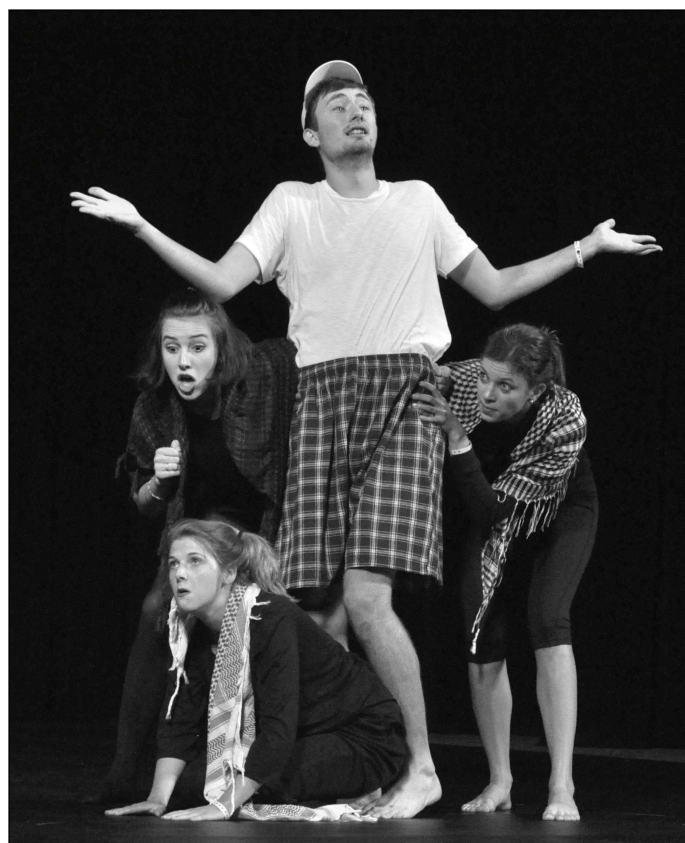
Prezentace semináře TD

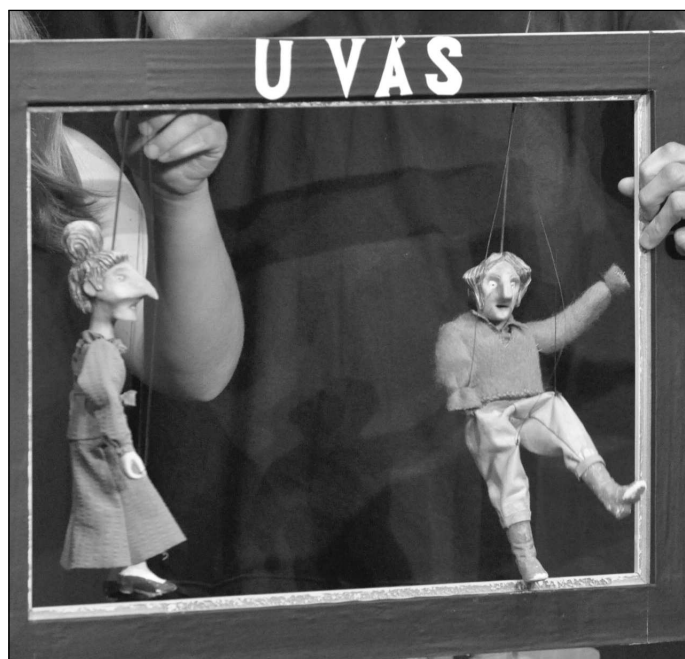
Prezentace semináře SILT

Prezentace semináře DHD

Prezentace semináře P

Prezentace semináře L

Zpravodaj 86. Jiráskova Hronova 2016

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Petra Jirásková (jip), Jan Švácha (saj),
Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),
Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (zlom),
David Slížek - šéfredaktor (das)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

PG Z PRVNÍ RUKY

Obracel jsem se na tomto místě dosud ke čtenářům, kteří náš klub nenavštěvovali. Teď bych chtěl poděkovat těm, kteří za námi chodili, a že jich bylo stabilně dost a dost. Bylo nám s váma hezky. Díky. A zpět k těm prvním: dneska už vám neřeknu vůbec nic

o tom, co jste zmeškali. A pozor - dneska už to nedoženete. Když přijdete ve dvě odpolední do Kalinova domu, nebudeme tam. Ani jinde. Na lítost už je pozdě. Za rok to napravte, budeme se těšit.

Michal Zahálka